CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

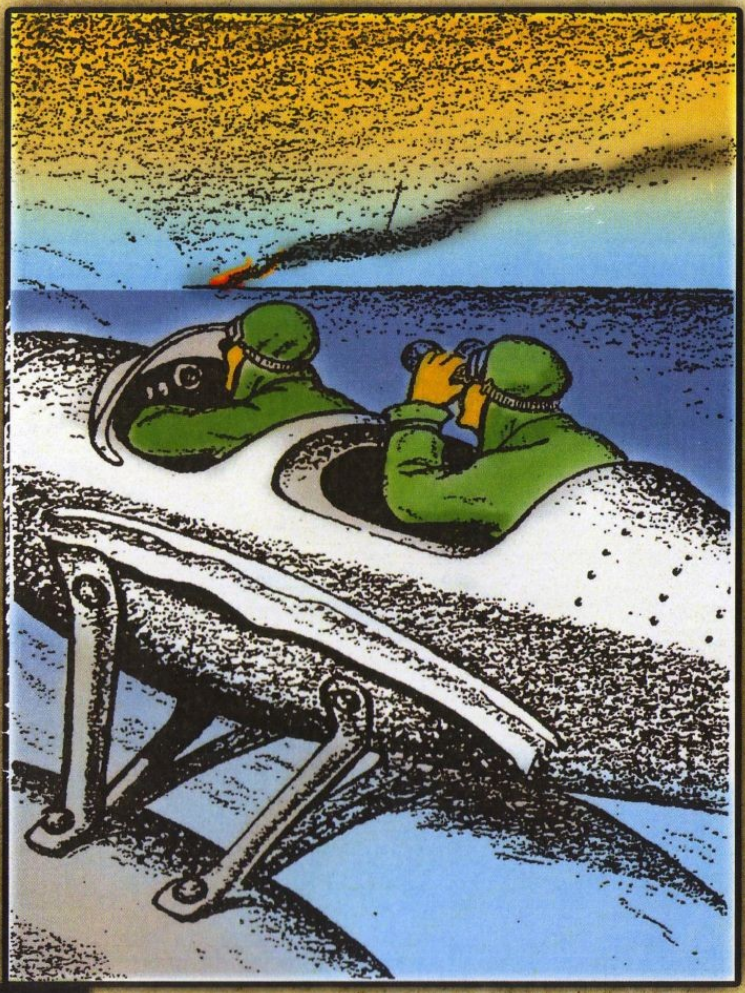

54 PE CERUL MADRIDULUI

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

PE CERUL MADRIDULUI

Nr. 54

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

PE CERUL MADRIDULUI

Capitolul 1
Direcţia Madrid!

— *Prasciaite tavarisci*! (Adio tovarăşi!), nu se putu abţine Bill să nu le facă bezele celor rămaşi mofluzi, în poarta hangarului, în momentul, când aparatul începu să ia înălţime.

— Uff! oftă din toţi rărunchii şi Sam odată ce se văzu în aer. A fost cât p-aici Bill s-o rasolim, la sfârşit. Biplanul (e vorba de prima variantă a celebrului de mai târziu IL II ILYUSHA SAU SHTURMOVIK, construit de către inginerul Iliuşin în 1938, după evenimentele din Spania descrise în această broşură) luase deja de-acum înălţime, dar se zguduia din toate încheieturile semn că nu-i priia supra-încărcătura celor trei oameni care i se înghesuiseră la bord. Poate că ar fi trebuit să abandoneze unul dintre bidoanele de combustibil încărcate înainte de decolare

dar Bill nu dorea de fel să i se substituie pilotului. Ştia mai bine decât oricine ce era de făcut iar Bill şi Sam nu aveau cea mai mică îndoială că omul era destoinic.

Din partea maiorului Woronow şi a garnizoanei sale nu aveau a se teme de nimic. Cel puţin pe moment. Până ce se vor fi dezmeticit aceştia, aparatul lor se va afla la zeci de kilometri depărtare.

Alta trebuia să fie îngrijorarea lui Bill şi-a pilotului. De îndată ce-ar fi pătruns în spaţiul aerian al forţelor franchiste ar fi putut fi întâmpinaţi de un foc de baraj antiaerian puternic de către propria apărare antiaeriană, care cu siguranţă va identifica apariţia unui obiect străin în spaţiul lor aerian temându-se pe drept cuvânt să nu fie spionaţi din aer aşa cum păţiseră republicanii. Ironia sorţii, să fii doborât de ai tăi tocmai după ce te-ai întors victorios dintr-o misiune.

Până în prezent Bill şi pilotul englez n-avură deloc răgazul să-şi vorbească întrucât şi atenţia şi concentrarea pilotului trebuia îndreptată asupra avionului deloc uşor de condus în condiţiile date. Din păcate temerile lui Bill şi după cât se pare şi a englezului se adeveriră curând. De-abia trecuse un sfert de oră şi de jos se auziră bubuituri de parcă cerul s-ar fi răsturnat cu 180 de grade şi fulgerele şi trăsnetele le-ar fi perceput de jos. Norişori albi se împrăştiară de-a lungul şi de-a latul în jurul lor şi acum era numai o chestiune de timp până ce vor fi atinşi. Dar pilotul se dovedi un maestru neîntrecut. Făcu brusc un viraj vijelios care-i azvârli la podea pe Bill şi Sam şi ieşi curând din bătaia tunurilor antiaeriene. Din păcate catastrofa era numai amânată iar nu înlăturată, pentru că odată apăruţi pe cerul Madridului, tirul apărării antiaeriene franchiste putea fi reluat în orice moment. Doar dacă ofiţerii care aveau cunoştinţă de misiunea lui Bill şi Sam ar fi transmis unităţilor din centura de apărare aeriană a oraşului cum stăteau în realitate faptele acest lucru ar fi putut fi stopat, dar cine ar fi îndrăznit să

divulge detaliile unei misiuni atât de delicate?

Totul depindea acum de performanţa pilotului şi de cunoştinţele sale în raport cu zonele oraşului puternic acoperite în cazul unui atac aerian. În sensul de a le evita şi dacă ar fi fost necesar a găsi un loc propice aterizării undeva chiar şi la periferia marelui oraş. Biplanul o cârmi brusc către est de îndată ce părăsiră regiunea Getafe. După vreo zece minute tirul antiaerienei oraşului se rări considerabil astfel încât pilotului îi reuşi să-şi tragă sufletul.

— Senores se pronunţă el în spaniola pe care se părea că o vorbea fluent, în dreapta noastră se găseşte Algarda del Rey, iar puţin mai spre nord Torrejon de Ardoz, acolo mă gândesc să aterizez, aveţi obiecţii?

— De niciun fel, dacă şansele de a scăpa neatinşi cresc, replică imediat Bill.

— E aproape o regiune rurală nerevendicată de nimeni, dar reprezintă un inconvenient.

— Care ar fi?

— E cam departe de sediul central al generalului Olivera, respectiv al forţelor franchiste.

— Tot mai bine decât să riscăm doborârea de către propria antiaeriană.

În următorul sfert de oră nu mai comunicară cu pilotul, acum după ce stabiliseră locul de aterizare. Totul se derulă în continuare conform planului, fără să mai întâmpine dificultăţi majore. E drept că fuseseră nevoiţi să aterizeze aproape în mijlocul unui câmp pe un teren viran, cât de cât propice. De acum partea cea mai grea a misiunii fiind îndeplinită le rămânea de realizat partea cea mai facilă. Să ajungă cu vreun mijloc oarecare de locomoţie, în centrul oraşului şi de acolo la sediul secret al colonelului Valdez pentru a-i da raportul. La început s-au gândit să adăpostească undeva biplanul şi să pornească înspre oraş toţi trei, dar englezul se opuse.

— E prea riscant să lăsăm aici aparatul fără protecţie

chiar şi pentru câteva ore. Ar putea fi lesne descoperit chiar din aer, în caz că Woronow sau comandantul Rodriguez ar trimite vreo patrulă de recunoaştere în spaţiul aerian al vecinătăţilor oraşului. Ce s-ar întâmpla apoi nu mai e cazul să detailez.

— Chiar şi cu protecţie acest risc există.

— Nu şi dacă rămân eu lângă avion. În acest caz extrem mă ridic în aer şi dispar, afirmă sigur pe el pilotul.

— Numai să fie atât de simplu. Cu siguranţă în extremis o să-l bombardeze pentru a nu ajunge în mâinile inamicului. Oricare dintre părţi ar proceda la nevoie, exact aşa, fu de părere Bill.

— Totuşi există o şansă, dar dacă aparatul rămâne fără pază nu mai există niciuna.

— Să procedăm altfel, propuse Sam. Să mascăm aparatul.

— Dar cum? făcu sceptic Bill. Suntem în plin câmp şi complet descoperiţi. De-am dispune măcar de câteva prelate.

Pilotul nu comentă în niciun fel afirmaţia lui Bill ci îşi luă ocheanul dintr-unul dintre compartimentele secrete ale carlingii. Studie cu atenţie întreg perimetrul care cuprindea un arc de cerc pe direcţiile nord, est, sud, lăsând la o parte partea de vest de unde se zăreau de departe cartierele mărginaşe ale oraşului cu turlele clopotniţelor scânteind în zare, după care se pronunţă vădit uşurat:

— Spre nord, nord-est de aici se văd contururile unei păduri destul de întinse. Cu siguranţă acolo vom găsi material de mascare.

În rest n-au mai pierdut vremea în niciun fel. Englezul ambală motorul îndreptându-şi aparatul înspre o zonă a terenului conformă cât de cât unui rulaj terestru care-i să-i permită câştigarea vitezei necesare forţei de ascensiune. De îndată ce au fost în aer Bill remarcă contrariat că o făcuseră exact la timp. De undeva de la

marginea oraşului dinspre vest aşadar din zona Getafe se zăreau câteva punctuleţe care se deplasau probabil înspre locul unde aterizaseră ei. Puteau fi nişte cetăţeni curioşi, sau doar o coincidenţă, oamenii fiind lucrători agricoli care se grăbeau spre locurile lor de muncă. Cum la fel de adevărată putea fi şi varianta cea mai rea, ca una dintre taberele beligerante să-şi fi trimis un comando de cercetare înarmat, dacă în această variantă aterizarea avionului ar fi fost remarcată cu ocheanul de la unul dintre posturile de observaţie. Complicaţiile care ar fi urmat după capturarea lor chiar dacă ar fi căzut în braţele forţelor franchiste, ar fi fost greu de evaluat. Explicaţii n-ar fi putut da fără riscul de-a deconspira un secret militar, şi în această ipoteză ar fi fost îndoielnic că ar mai fi ajuns în faţa generalului Olivera sau chiar a colonelului Valdez. Un cap suficient de înfierbântat ar fi putut da ordinul să fie executaţi imediat pentru spionaj aerian după descoperirea avionului sovietic.

Niciunul dintre cei trei nu făcură niciun comentariu, întrucât tuturor le erau perfect de clare implicaţiile unui astfel de scenariu zugrăvit mai sus. Desigur o variantă şi mai păcătoasă era recăderea în mâinile republicanilor. În acest caz, dacă Woronow apucase să dea alarma, nu mai trebuiau să-şi bată capul cu ce avea să li se întâmple.

Cei patru sau cinci kilometri pe care-i mai avuseră de parcurs până la liziera pădurii au fost străbătuţi în tăcere. Problema se punea acum dacă acele punctuleţe negre erau oameni care-i avuseseră pe ei în vizor sau nu? Dacă nu erau decât simpli lucrători agricoli, atunci din exces de prudenţă erau nevoiţi să se preteze la acţiuni inutile care le întârziau considerabil misiunea, pe de altă parte dacă ignorau pericolul şi acesta era totuşi real puteau sfârşi prost la potou, Poftim de-a alege!

Pe când încă se mai aflau în aer, Bill examină cu ocheanul, mai ales porţiunea de pădure din faţa lui. După cât îşi putea da seama brâul împădurit nu avea o lăţime

mai mare de 10 kilometri. Poate c-ar fi mai bine pentru a-i pune pe-o pistă falsă pe eventualii urmăritori să traverseze şi această centură de vegetaţie şi să-şi caute un adăpost de cealaltă parte a pădurii. În acest caz i-ar induce complet în eroare pe acei ce văzuseră deja avionul şi care vor ajunge la concluzia că acesta a dispărut de mult din câmpul lor vizual. Puţin probabil că vor crede că acesta a aterizat în siguranţă în spatele pădurii. Ce-i drept nimeni nu putea garanta că le va merge mai bine de cealaltă parte, şi nu vor avea parte de o primire la fel de „fierbinte”.

— Ce se află dincolo de pădurea din faţă? îl întrebă Bill pe pilot.

— Ogoare cultivate, iar în depărtare câteva sate.

— Ce-ai spune, dacă ne vom căuta adăpostul de cealaltă parte a pădurii? îi sugeră Bill.

— Se poate încerca, dar ne putem confrunta din nou cu aceleaşi probleme.

— Ştiu, dar tragem cu toate astea o „carte nouă”. Să sperăm că e câştigătoare de data asta.

Englezul nu mai adăugă nimic, ci luă înălţime. Pe când se aflau aproape de partea cealaltă a pădurii, Bill care nu contenea să examineze cui ocheanul şesul care apărea în faţă, îi dădu pilotului, câteva indicaţii sumare.

— Acolo înspre est, pare să existe o fâşie de teren suficient de plată pentru scopurile noastre.

Biplanul execută o volută descendentă şi după câteva minute roţile acestuia rulară pe tăpşanul înverzit.

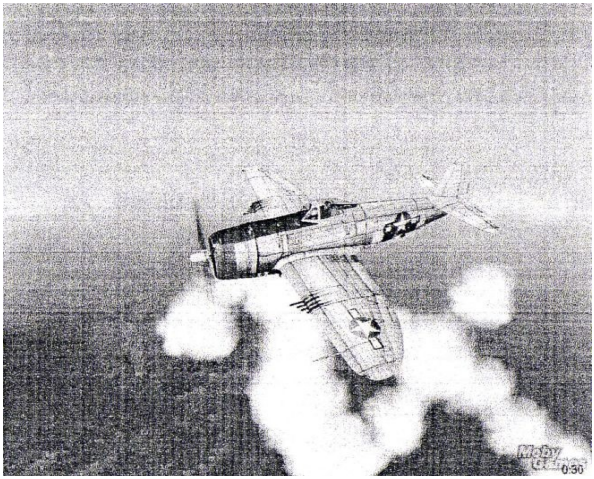

Capitolul 2
Vizitatorii nocturni

După ce maşina zburătoare se opri în sfârşit, cei trei pasageri aerieni săriră sprinteni, pe iarbă.

— Sfinte Sisoe! oftă primul, Sam, din toţi rărunchii, că bine te mai simţi să ai teren solid sub picioare, se pronunţă acesta. Stormovikul reuşise să aterizeze fără probleme.

— Dar ce, Sam, tu nu ai gustat deliciile zborului?

— Hm dacă de delicii este vorba atunci când te afli în aer şi la propriu şi la figurat şi nu aştepţi decât momentul când ai să te prăbuşeşti la pământ asemenea unui Lucifer prea orgolios, atunci răspunsul meu îl cunoşti prea bine, Bill.

— Că nu-ţi prea place la înălţime Sam am putut constata doar mai deunăzi când ne aflam iarăşi într-un trio pe acoperişul spitalului, îi aminti Bill, prietenului său, aventura trăită de curând imediat după ce dăduseră de cele două fete şi de japonezii internaţi după accidentul de maşină al acestora (vezi, BG 51). Sam tăcu o mutră, mamă, mamă, dar nu mai avu când să răspundă întrucât de ei se apropie acum pilotul englez cu mâna întinsă:

— Nici n-am avut răgazul să vă mulţumesc prieteni pentru salvarea mea din mâinile republicanilor. Dac-aş fi încăput pe mâinile NKVD-ului sovietic, o moarte rapidă ar fi fost tot ceea ce mi-aş fi putut dori. De aceea încă odată

mulţumirile mele călduroase,

Spunând cuvintele astea izvorâte din inimă şi venite de la un om atât de sobru, Bill ştiu că ele, vorbele defineau exact simţământele omului şi nu erau spuse de conjunctură. Englezul le strânse mâinile cu efuziune amândurora după care nu uită să adauge.

— Nici n-am avut prilejul să mă prezint: Ronald Stilwell, pilot RAF (ROYAL AIR FORCE). După ce Bill şi Sam îşi spuseră la rândul lor numele, Bill preciză.

— Ca să restabilim adevărul în limitele sale nu ne datorezi câtuşi de puţin recunoştinţă sir. Am îndeplinit totul ca pe o misiune şi suntem foarte bucuroşi că a reuşit. Tot aşa de bine puteam să ne pierdem cu toţi vieţile, dar asta nu înseamnă că nu suntem încântaţi de cunoştinţă.

— Pe de altă parte nici măcar nu ştim care parte ar trebui să-i mulţumească celeilalte, pentru că la fel de bine putem spune că dumneata ne-ai salvat pielea pe când ne aflam în aer. Dacă n-ai fi făcut virajele alea, Doamne, Doamne, zăceam la ora asta undeva tot pe-un tăpşan numai că în mai multe bucăţi alături de aparatul sfărâmat, restabili Sam adevărul la proporţiile sale.

— E generos ce spui dumneata mister Dentry, cu o precizare, eu eram cu desăvârşire pierdut fără intervenţia voastră, prieteni.

— Ei, ştiţi ce? La naiba cu vorbele de mulţumire! Nu suntem cucoane, să brodăm mult pe canavaua asta. Cum facem mai departe, să aducem avionul în siguranţă.? se interesă Bill.

— Mă gândeam că după ce mascăm avionul, dumneavoastră mister Gazon şi mister Dentry, să vă grăbiţi înspre capitală, propuse pilotul.

— Asta se poate face, hotărî Sam. Dar mai întâi la dracu cu mister Dentry, mie prietenii pot să-mi spună Sam, fără rezerve.

— Iar mie, Bill, adăugă acesta.

— Păi dacă-i pe-aşa, mie mi se spune simplu Ron, zâmbi pilotul pentru prima oară, arătându-şi şiragul dinţilor săi albi impecabili care făceau un contrast plăcut cu faţa blondă arsă totuşi se soarele meridional, dovadă că omul acesta lipsise cam mult din patria sa, ceţoasa şi înnegurata Anglie. După aceste cuvinte simple spuse din inimă, Bill avu presentimentul că între ei doi şi acest pilot englez pe care soarta l-a azvârlit tocmai aici pe pământul Spaniei însângerate, avea să se închege o reală şi trainică prietenie. Nu dispuneau nici acum de timp pentru a sta la taclale, aşa că s-au decis să caute împreună un loc cât mai ferit pentru mascarea avionului. S-au deplasat cu toţii în trei direcţii diferite, paralele totuşi cu liziera pădurii căutând un fel de intrând, un fel de golf pe uscat dacă se poate face o atare similitudine unde şi-ar fi putut plasa aparatul pentru a nu fi vizibil din câmp. Asta întrucât fermierii care-şi aveau ogoarele în apropiere l-ar fi putut descoperi din întâmplare, chiar şi numai din curiozitate, după care probabil ar fi fost numai o chestiune de timp până să anunţe autorităţile. Despre care autorităţi ar fi fost vorba era şi aceasta în funcţie de părerile partizane ale omului care făcuse descoperirea.

Din păcate dinspre partea sa Bill nu desluşi niciun astfel de intrând potrivit, pădurea fiind cât se poate de compactă. Nici vorbă să poată intra un avion de dimensiunea Stormovikului acolo. Era pe punctul de-a se reîntoarce, şi văzu că la vreo 200 de metri mai jos, Bill aflându-se la mijloc, englezul renunţase şi el, şi acum intenţiona să-şi continue cercetările deplasându-se încă şi mai jos paralel cu marginea pădurii. Chiar în acel moment auzi strigătul de avertizare a lui Sam care se părea că avusese succes întrucât începuse să le facă semne. Bill îl avertiză pe englez şi după vreun sfert de oră, erau cu toţii lângă Sam, care le arătă chiar la marginea pădurii în rarişte potrivită. Acolo cu siguranţă ar fi putut adăposti avionul, deşi prezenta probabil un mic neajuns. Această

scobitură, intrând, golf sau luminiş, care pornea chiar de la marginea pădurii nu părea să fie naturală, ci provocată probabil de tăietorii de lemne.

Dacă aceştia s-ar aventura chiar acum, pentru nevoile lor, constând în material lemnos, avionul ar fi putut fi descoperit lesne de către aceştia. Tot ceea ce puteau spera ca măcar în acest sezon al anului, sau cel puţin măcar în ziua aceea, aceştia să nu se arate, ceea ce era totuşi la drept vorbind o speranţă rezonabilă, întrucât nici oamenii nu merg zilnic în pădure pentru a tăia lemne.

— Bravo, Sam! îl lăudă Bill pe prietenul său. Cred că asta e tot ceea ce ne trebuie. Dacă tragem aparatul aici şi-l acoperim cu crengi şi frunze, cu siguranţă nu va putea fi observat de dinafară.

— Poate că nu numai să nu dea peste el vreun inspector silvic, sau chiar vreun tăietor de lemne, se pronunţă, Sam care recunoscuse şi el imediat inconvenientele pe care le prezenta această rarişte artificială.

— Asta ar însemna să avem ghinion cu carul, dar din mai multe rele ăsta este totuşi cel mai mic.

Toţi au fost de acord cu asta, şi s-au înapoiat imediat împreună la aparat. Deocamdată păreau să fie în deplină siguranţă, întrucât nu se vedea ţipenie de om. Pentru a nu fi nevoiţi să remorcheze avionul până în dreptul rariştei cu pricina, ceea ce pe terenul acela cu destule denivelări, era îndoielnic c-ar fi putut reuşi, erau cu toţii de părere că trebuia ca pilotul să ambaleze motorul şi să ruleze cât mai mult posibil căutându-şi propriul loc de mascare prin forţa propriilor motoare. Fiindcă nu era cazul să se mai îmbarce toţi trei pe avion, Bill şi Sam au rămas în luminiş pentru a „aranja” puţin locul.

Englezul nu avea nici aşa acum nevoie de ei, pentru următoarea manevră. În sfârşit după ce pilotul mână cât putu de adânc aparatul în rarişte, sării jos din carlingă şi cu puteri unite îl traseră undeva la margine tocmai sub

cupola unui platan stufos. În următoarele minute n-au făcut altceva decât să taie crengi potrivite şi să încerce să-l mascheze din toate părţile. Când şi-au terminat treaba la prima privire oricine îşi făcea intrarea în luminiş, n-ar fi putut bănui că se află un aparat de zbor ascuns acolo. Asta dacă nu ar fi avut treabă chiar în acea direcţie şi nu ar fi dat la o parte câteva crengi.

— Ei drace, eu unul dac-aş intra aici în acest luminiş, cu treabă sau nu, nici prin gând nu mi-ar trece că la marginea de răsărit se află mascat un avion, se pronunţă, Sam admirându-şi cu satisfacţie opera.

— De acord Sam, dar asta numai dacă omului nostru nu i-ar da prin cap să-şi taie arborii chiar de pe partea asta, îi mai temperă elanul, Bill.

— Bill, prietene văd că eşti dispus astăzi să-mi strici de tot cheful! Păi asta ar însemna un dublu ghinion, nu crezi?

— Un dublu sau triplu, se pare că noi suntem obişnuiţi cu aşa-ceva.

— Pentru a diminua riscurile trebuie înştiinţat cât mai degrabă colonelul Valdez. După ce-l aducem pe acesta la faţa locului, totul cade în responsabilitatea lui, a fost de părere Stiliwell.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Repede spre Madrid, izbucni plin de vioiciune Sam, care era un om de acţiune.

— Şi cum vrei să facem asta, Sam? Aşa îmbrăcaţi în uniformele astea ale armatei republicane iar eu în uniforma unui căpitan consilier sovietic? Regiunea Madridului se întâmplă să fie fieful naţionaliştilor lui Franco, şi până să explicăm noi totul, de parcă am putea şi asta, teamă mi-e că un cap înfierbântat ne-ar putea cadorisi cu niscaiva plumbi.

— Fără îndoială, ceea ce e valabil pentru avionul ăsta de provenienţă sovietică e valabil şi pentru cei care îmbracă aceeaşi uniformă, remarcă Stillwell.

— Mai mult chiar! reluă Bill, nici dacă am avea „norocul” să întâlnim partizani ai republicanilor nu ne-ar merge mai bine. Asta dacă i-am putea spune noroc. Cu siguranţă n-am mai scăpa de ei, unde mai pui că dacă Woronow şi ai săi au apucat să dea alarma, am putea schimba doar plumbii.

— Tia! Asta aşa-i! făcu Sam vădit încurcat scărpinându-se în cap. Că doar n-o să intrăm în Madrid îmbrăcaţi doar în indispensabili şi asta numai ca să nu stârnim vreuna dintre tabere.

— Păi rezolvarea este simplă, făcu pilotul englez. Facem rocada. Rămâneţi voi prieteni aici, în pădure, în timp ce eu mă voi grăbi înspre capitală. Poate că e chiar mai bine. Port haine civile, şi mă voi da drept vreun ţăran amărât, venit la oraş mânat de nevoile existenţei. Un singur om bate mai puţin la ochi, unde mai pui că doi inşi zdraveni ca voi, pot apăra mai cu succes aparatul, în cazul unui asediu.

— Pe mine m-ai convins Ron, fu de acord de îndată Bill. Nu are importanţă cine o face, esenţial este ca Valdez şi Cordobez să afle cât mai curând locaţia avionului.

— Hm! făcu Sam. Tare aş fi vrut să pornesc eu voiniceşte pe drumul Madridului. Nu de alta dar mă plictiseşte al naibii să stau nemişcat locului.

— De data asta nu-ţi rămâne decât să te sacrifici Sam, cum o fac de altminteri şi eu.

— Ronny darling, la drum. Şi nu uita să duci complimentele noastre căpitanului Cordobez, şi colonelului Valdez. Englezul nu mai pierdu vremea.

Cotrobăi pentru ultima dată în carlingă, de unde îşi extrase un pistol mărunţel marca Beretta, pe care-l ascunse cu grijă sub cămaşa destul de jerpelită,

— Ce e bine nu e rău! Pentru orice eventualitate.

O ultimă strângere de mână şi englezul dispăru în direcţia capitalei.

* * *

Odată rămaşi singuri, Bill şi Sam îşi aleseseră câte un colţ în corpul avionului unde aveau de gând să moţăiască. Mai întâi că abia acum cât tot ceea ce ţinuse de ei se înfăptuise o oboseală de moarte li se urcă în oase. Poate că nu era vorba de-o oboseală pur fizică deşi conta şi aceasta pentru că de multă vreme nu mai domniseră liniştiţi, dar mai ales mentală. Prea fuseseră încordaţi şi tensionaţi în decursul evenimentelor care se derulaseră de-o manieră atât de imprevizibilă, mereu, mereu la un pas de eşec şi implicit de moarte. Pe parcursul drumului spre Guadalajara dormiseră cu schimbul în maşină, dar ce somn putuse fii acela? Nici răgazul acordat de Woronow în tabăra republicană nu fusese de lungă durată, cât după aceea ce să mai vorbim? Al doilea motiv că ar fi vrut să adoarmă era că în acest fel simplu şi folositor intenţionau să-şi scurteze perioada până la înapoierea pilotului englez, însoţit măcar de către căpitanul Cordobez, dacă nu şi de colonelul Valdez. Exoneraţi de responsabilitate, cei doi prieteni sperau să se reîntoarcă la hotelul unde rezidau fetele şi bogaţi de-acum şi în posesia paşapoartelor să poată emigra în Portugalia, primul pas înainte de-a se înapoia în patrie.

— Ei bine, Bill, cu totul altfel mi-am imaginat eu că după aterizare se vor desfăşura lucrurile, începu înainte de-a se lăsa în braţele lui Morfeu, Sam.

— Şi anume, cum ţi-ai imaginat tu, Sam? întrebă amuzat Bill.

— Gonind într-o maşină drept la sediul lui Valdez, şi încasând bişţarii.

— Rechiziţionată desigur în virtutea gradului tău de sergent în armata republicană, nu-i aşa Sam? Şi dacă asta nu putea produce impresia scontată trebuia să apar

şi eu la rampă în uniforma mea de căpitan sovietic.

— Ei nici chiar aşa!

— Nici chiar aşa dar pe-aproape! Sigur şi eu aveam altceva în gând, dar acum date fiind împrejurările, cred că e cea mai bună soluţie. Nici măcar aterizarea pe un aeroport din Madrid n-ar fi fost lipsită de primejdii, aşa deghizaţi nepotrivit bum suntem acum.

— Nu pot să neg justeţea argumentelor tale Bill, dar tot nu-mi place.

— Dacă te consolează, nici mie, prietene. Măcar să profităm şi să vedem şi partea plină a paharului. Măcar acum avem răgazul să tragem la aghioase!

Mai multe nu-şi spuseră cei doi prieteni şi pentru a-şi traduce intenţia în practică, se cuibăriră fiecare cum putu mai bine în colţişorul lui, hotărâţi să-şi scoată pârleala printr-un somn straşnic. De veghe nu aveau de gând să stea niciunul plecând de la considerentul că odată descoperiţi, tot n-ar mai fi putut împiedica succesiunea evenimentelor.

Dar nici de data asta nu ieşi cum îşi propuseseră cei doi. Poate că erau tocmai pe punctul de-a aţipi când Sam tresări ca ars, după care se apropie de urechea lui Bill şoptindu-i:

— Ai auzit Bill? Acesta nu auzise însă nimic sau poate deja îl şi furase somnul. Abia acum când ciuli urechile i se păru şi lui că aude paşi în apropiere.

— La naiba, Sam îi răspunse acesta, tot în şoaptă însă. O fi vreo veveriţă, sau alt animal inofensiv, de pădure.

— De-ar fi aşa! oftă Sam, acum trezit de-a binelea.

Bill îşi duse un deget la buze, impunând tăcere. Se scurseră câteva minute bune dar nu se mai auzi nimic. Tocmai erau pe punctul să admită amândoi că s-au înşelat şi va fi fost un animal inofensiv al pădurii, din pricina căruia nu merita să se sinchisească, când zgomotul se produse din nou. Era de parcă, om sau fiară, dar în cazul din urmă o fiară de mari dimensiuni, ar fi

pătruns în luminiş. Dar ce fel de fiare mari să fi existat în această pădure spaniolă atât de aproape de capitală? Că doar n-o fi fost vreun Moş Martin, trezit din hibernare, acum la acest ceas al zilei, care şi-a găsit să se vânture tocmai în locul unde-şi mascaseră ei avionul? Din nou cei doi prieteni încremeniră în aşteptare, ascuţindu-şi auzul dacă se poate spune aşa, pentru a-şi da seama c-o clipă mai devreme cu ce fel de fiinţă aveau de-a face.

Urmă o pauză de un minut sau două în care nu distinseră nimic. Apoi iarăşi paşi furişaţi, un pârâit de crengi, şi din noi tăcere. Sam nu mai putu răbda şi-şi strecură cu băgare de seamă capul lui creţ, prin perdeaua de crengi care-i servea drept acoperire. Ce-i drept doar ochii săi iscodeau sfredelitori în semiobscuritatea care domnea în luminiş, în această după-amiază târzie.

Bill nu îndrăzni să-i urmeze exemplul, lăsând totul în seama lui Sam. Deodată acesta îşi trase atât de brusc capul înapoi de parc-ar fi fost muşcat de streche.

— E om, Bill! atât mai reuşi să şoptească el, ducându-şi la rândul său un deget la buze.

În următoarele minute au aşteptat încordaţi să vadă dacă individul care nimerise în luminiş, se va apropia să se convingă ce se află mascat pe partea de est a acestuia. Asta bineînţeles dacă va sesiza ceva. Era posibil şi totodată probabil să aibă de-a face cu un singur om care nimerise întâmplător în această zonă a pădurii şi să-şi continue drumul fără a stărui prea mult asupra particularităţilor luminişului. În acest caz nu aveau de ce să se teamă şi cel mai simplu era să aştepte să plece. Când după alte câteva minute nu se mai auzi niciun fel de zgomot în luminiş, Bill şi Sam au răsuflat uşuraţi. Asta însemna că omul n-a văzut nimic pentru că altminteri e greu de crezut că nu s-ar fi apropiat să se convingă mai de aproape. La nevoie pentru a nu da alarma exista şi opţiunea de a-l lua pe acest om prizonier pentru câteva ore până ce militarii din armata republicană vor fi fost la

faţa locului. După ce aşteptară în tăcere încă un sfert de oră, Sam îndrăzni să-şi vâre capul din nou printre vegetaţia mascantă, pentru a-şi asigura o vedere de ansamblu în luminiş. Fiindcă nu văzu pe nimeni au tras concluzia care se impunea. Omul plecase şi avuseseră noroc de data asta. Sigur, nu era exclus ca omul pe care-l văzuse Sam, şi de fapt numai cizmele acestuia, să fii dispărut undeva în apropiere. Putea fi un trecător oarecare, un vânător, culegător de ciuperci vreun inspector silvic, în sfârşit, oricine.

— Nu vreau să mă mai perpelesc aici, îi şopti Sam lui Bill. După atâta tevatură, meritǎm şi noi un pui de somn ceva mai liniştit. Nu eşti de aceeaşi părere, Bill?

— Ba bine că nu!

— O să ies pe partea opusă, apoi o să dau ocol luminişului, pentru a verifica ce şi cum. Dacă individul mai are chef încă să spioneze să mă ierţi prietene dar eu o ţi-l iau la refec. Şi după aceea n-are decât să facă nani, împreună cu noi. Legat şi cu un căluş de frunze proaspete în bot, De asta pot să te asigur!

Sam nu mai aşteptă încuviinţarea prietenului său şi, ferindu-se de-a face zgomot sări sprinten din avion. Bill îi înţelegea cât se poate de bine starea de spirit a prietenului său.

După ce nervii tuturor au fost puşi la grea încercare numai asta le mai lipsea.

Ca un ţărănoi spaniol oarecare să înceapă să le dea târcoale După vreo 20 de minute, Sam se reîntoarse.

— Ei? îl chestionă scurt Bill, cum stăm?

— E clar! A fost un singur om care-a străbătut probabil din întâmplare luminişul, dar I- am zărit undeva pe câmp la vreo jumătate de kilometru depărtare. Se pare că este vreun fermier din satele adiacente, raportă Sam. Părerea mea e că-l putem ignora pe deplin. Haide să ne continuăm somnul.

Liniştiţi dinspre partea asta, cei doi prieteni, s-au

ghemuit cum au putut mai bine, fiecare în colţul său, după care au „tras-o pe dreapta”.

Capitolul 3
Misiune îndeplinită şi... deziluzie!

Bill se trezi primul. Un simţământ de nelinişte îl cuprinse. Pentru început credea că visase dar un minut sau două mai târziu trebui să admită că se afla în plină realitate. Acum auzea paşi lămuriţi în luminiş, după care distinct, un murmur de voci. Doar datorită liniştii care se instalase în pădure acum după lăsarea întunericului, şi fiindcă îşi încordase auzul, Bill putu distinge şoapta în limba spaniolă a unuia dintre indivizii care pătrunseseră în luminiş.

— Şi eu care îţi spun Manolo, că se află un avion mascat după crengile alea. Sunt sigur că e aparatul pe care l-am auzit cu toţii în după-masa asta. De bună seamă că pilotul doarme.

— Păi în acest caz numai străin poate să fie. Dac-ar fi de-al nostru nu s-ar fi mascat aici. O nouă voce adăugă tot în şoaptă.

— Dacă reuşim să-l predăm ne umplem de bişatari. Republicanii plătesc bine!

— Sst! Întâi să facem treaba şi pe urmă vom vedea ce va fi. Să-l aşteptăm şi pe Juan, să vină dinspre partea cealaltă.

Bill îl înghiontii pe Sam dar acesta se pare că se trezise şi el pentru că, acesta se şi ridicase în capul oaselor. Cu siguranţă că auzise lămurit şoaptele celor doi şi trăsese

consecinţele sale. La lumina slabă a astrelor care se putu filtra prin vegetaţie îl văzu cum bâjbâie după arma sa pe care şi-o trăsese alături. Bill îi făcu semn, să nu facă uz de ea, ci-i dădu de înţeles s-o folosească doar ca instrument de persuasiune. Cu siguranţă asta le-ar mai lipsi acum să ucidă nişte săteni, pentru că atunci n-ar mai scăpa de belele. Ce-i drept indivizii nu erau chiar nevinovaţi, probabil nici partizanii unei tabere sau alta, dar în schimb erau puşi pe căpătuială. Totuşi, pentru atâta lucru nu era cazul să le ia viaţa, numai de-ar reuşi să-i sperie. Cei doi prieteni se înţeleseseră dintr-o privire. Or să se prefacă adormiţi, după care folosindu-se de elementul surpriză, or să le vâre armele sub nas. Bill spera că nu erau decât trei inşi cu care vor reuşi ei s-o scoată la capăt, deşi tot atât de bine puteau fi mai mulţi. Bill şi Sam îşi traseră încet pistoalele aşteptând momentul prielnic când vizitatorii nocturni vor fi fost în imediata lor apropiere. Din discuţia celor doi de adineauri, Bill trase concluzia că ţăranii ăştia sau ce-or fi fost nu contau pe prezenţa a doi oameni în avion, ci doar pe unul singur, pilotul, dacă nu şi ăsta rănit. Asta, dacă acel spion viclean nu le auzise conversaţia, şi considerându-se în dezavantaj o fi mers în sat după ajutoare. Deodată se auziră clar paşi furişaţi din faţă şi din spate. Poate c-o fi apărut şi acel Juan la care se făcuse referire. Un hâşâit de frunze, urmat de-un pârâit de crengi, trosnete şi tropăit de cizme, după care, în faţa lui Bill apărură doi haidamaci care îşi aprinseră simultan lanternele. Dacă Bill nu şi-ar fi schimbat cu puţină vreme mai înainte poziţia, cu siguranţă ar fi fost orbit de fluxul luminos al lămpilor de buzunar combinate ale celor doi. Aşa însă intruşii avură parte la rândul lor de-o surpriză:

— *Manos arriba*! (Sus mâinile!)

— *A la mierda, un ruso*! (La naiba, un rus!) îi scăpă unuia odată cu o înjurătură.

Dar şi dinspre partea lui Sam, se auziră înjurături în spaniolă, semn că surpriza pe care le-o pregătiseră

indivizii se întorsese împotriva lor. Cât ai clipi cei trei indivizi care pătrunseseră în desiş, după ce aruncaseră deoparte crengile înverzite cu care Sam se trudise să mascheze aparatul, se treziră cu nasul în faţa pistolului automat a lui Sam şi Naganul lui Bill.

— Cine sunteţi voi, oameni buni, care daţi buzna aici nepoftiţi tulburându-ne somnul? Ce spun eu oameni buni! Sunteţi nişte tâlhari, asta sunteţi!

— E-o neînţelegere *compadre!* începu, pe-un ton plângăreţ, unul dintre cei doi de pe partea lui Bill. Traversam doar luminişul ăsta când lui Paolo aici de faţă, arătă el înspre, consăteanul său, văzu ceva sticlind printre crengi la lumina lunii. Doar curiozitatea…

Bănuielile lui Bill se confirmaseră. În faţa lui se aflau doi săteni voinici, cu mutre cam din topor destul de tineri ca să rumege în mintea lor planul nu tocmai nebulos de-a intra în posesia aparatului şi eventual al piloţilor, negociindu-şi mai apoi preţul de predare. Între timp îşi împinse şi Sam pe omul său alături de primii doi pe care-i ţineau acum amândoi sub ameninţarea armelor.

— E-o neînţelegere zici? De asta vorbeai de „biştarii” pe care-i veţi primii după ce-o să predaţi naţionaliştilor avionul? Aţi spionat şi aţi complotat toată seara cum să puneţi mâna pe noi, *compadres,* i se adresă Bill aceluia care vorbise primul şi despre care deduse că se numea Manolo. Şi ştiţi ce-o să primiţi în schimb?

— Noi nu dorim nimic, senor, o întoarse omul. Cum spuneam e-o neînţelegere!

— Nişte plumbi fierbinţi asta a să primiţi, tot un fel de monedă, dar ceva mai grea, continuă necruţător Bill care-şi compuse, aşa de circumstanţă o mutră dintre cele mai feroce. Deh, avea şi el dreptul la o dulce răzbunare fie şi pentru faptul că aceşti ţărani avari îi stricaseră somnul.

— *Madre de Dios*! gemu literalmente, cel căruia i se spunea Paolo.

— Ce spui sergent, i se adresă Bill prietenului său, eşti

în stare să-i îngropi creştineşte pe ţopârlanii ăştia după ce o să-i seceri cu o rafală?

— Nu merită osteneala, *senor capitano. O* să-i acoperim cu crengi în locul avionului, iar animalele pădurii o să facă toată treaba, replică prompt Sam care se prinse imediat în jocul lui Bill.

— *Por favor! Por amor de Dios, por favor! No matamos a nuestras familias.* (Pentru numele lui Dumnezeu, nu ne omorâţi avem familii) îngăimă şi cel de-al treilea sosit dinspre partea lui Sam care nu putea fi decât Juan.

— Bine, se prefăcu că cedează în cele din urmă Bill. Poate c-o să ne răzgândim, dar depinde…

— De ce?

— Oricât!

Supralicită unul dintre cei trei. De-abia îşi putură reprima un zâmbet cei doi prieteni. Veniţi să-şi câştige „biştarii" aşa cum se exprimase unul dintre ei, acum ar fi dat oricât doar să scape cu viaţă.

Bill observase că toţi trei purtau în buzunarele late frânghii cu care aceştia aveau de gând să remorcheze avionul şi desigur să-i lege pe pasagerii acestuia de aceea îi veni o idee.

— N-avem nevoie de banii voştri, şi poate nici de vieţile voastre, dar vă cerem altceva.

— *Nos pide algo, senor*! (Cereţi-ne orice, senor).

— Manolo, tu o să-l legi cât mai strâns cu funiile astea pe camarazii tăi, aşa încât să nu ne devină primejdioşi, iar sergentul te va lega pe tine. La cel mai mic semn de trădare un glonţ în cap, fără avertisment, m-ai înţeles, compadre?

— Pe deplin senor!

Celor doi prieteni le venea să zâmbească văzând pe de-o parte, cu câtă râvnă îi fereca în funiile proprii, Manolo, pe amicii săi, iar pe de alta de sârgul pe care şi-l dădeau cei doi pentru a se face totul, *by the book,* adică aşa cum trebuie. Pentru Sam a fost o bagatelă să-i

desăvârşească munca lui Manolo. Procedaseră astfel întrucât se gândeau că totuşi ar mai fi rostul de-un pui de somn, până în zori mai apucând cel puţin câteva ore. Până la urmă s-a dovedit, că nu mai era cazul. În liniştea care se instalase după neutralizarea celor trei ţărani, de undeva din depărtare se auzi zumzetul unui motor de maşină, care pe măsură ce se scurgea timpul crescu în amplitudine.

Lui Bill îi trecuse tocmai prin minte dacă n-ar fi fost mai bine să-şi schimbe hainele cu acelea ale celor trei ţărani spanioli, şi astfel să îndrăznească să iasă la lumină. Acum însă, hotărî să mai aştepte. Putea fi o maşină oarecare care nu avea nici în clin nici în mânecă cu dânşii după cum tot atât de bine lucrurile puteau sta şi altfel. Hotărâtoare erau minutele următoare. După o vreme le devenise clar fiecăruia că maşina aceasta avea o legătură oarecare cu dânşii, deoarece după direcţie şi zgomotul de motor Bill realiză imediat că aveau de-a face cu o maşină de teren, poate vreun Jeep al armatei. Ochii celor trei prizonieri prinseră să strălucească sălbatec. Dar dacă, aceştia anunţaseră totuşi între timp autorităţile şi acum acestea veneau să-i ridice? Nu de-aceea li se luminaseră atât de brusc fizionomiile celor legaţi la auzul duduitului motorului?

— Sam, du-te de vezi, cine se apropie, îl îndemnă Bill, pe prietenul său.

— Ba bine că nu! Se pronunţă negrul Sam, care şi fără îndemnul lui Bill chiar asta intenţiona să facă.

După nici zece minute Bill auzi voci care se apropiau. Un grup de oameni pătrunseseră în luminiş. Un val de bucurie îl inundă pe Bill când distinse clar în apropiere vocile lui Sam şi Stilwell, care se întreţineau amical cu vocea de bariton groasă a colonelului Valdez. Alături de Valdez, păşea căpitanul Cordobez însoţiţi de alţi doi oameni. Unul dintre aceştia era chiar şoferul care-i dusese noaptea trecută la hotel, lată că trecuseră

aproape 24 de ore şi misiunea era îndeplinită. Când dădură ochii cu Bill şi apoi privirile celor doi oficiali le alunecară pe silueta metalică a Stormovikului ochii le străluceau de satisfacţie.

— *Increible! Nunca espere nada nunca! Saludos cordiales, senor Gazon.* (Incredibil! N-am sperat niciodată la aşa ceva. Felicitări cordiale, senor Gazon!)

După ce le strânse mâinile noilor sosiţi, Valdez le aruncă o privire celor trei concetăţeni ai săi legaţi fedeleş şi izbucni într-un râs copios. La fel procedă Cordobez şi acum să fii văzut ce mutre caraghioase, complet buimăcite făceau cei trei, Doamne, Doamne! Aceştia îşi închipuiseră cu totul altfel sosirea conaţionalilor lor, şi încă nişte oficiali militari. Bill nu mai trebui să ofere niciun fel de explicaţii. Cu privire la evenimentele petrecute pe timpul nopţii cu siguranţă că Sam o făcuse el, iar cu privire la ceea ce se întâmplase în tabăra de la Guadalajara, pilotul englez, Stilwell. În câteva minute la lumina unui proiector cu baterie adus de către unul dintre însoţitorii ofiţerilor spanioli crengile şi frunzele care mascau avionul au fost date la o parte, pentru ca acesta să poată apărea în toată splendoarea sa, la iveală.

— *Absolutamente intacto*, mormăi ca pentru sine Valdez.

Între timp Sam le îndepărtase şomoioagele de frunze din gură, prizonierilor folosite pe post de căluş de către Sam, după care Bill, îl întrebă pe colonelul Valdez.

— Dar cu „voinicii” ăştia ce facem?

Aceştia de îndată ce-şi văzură vocile repuse în fine în drepturile lor se „însoriseră cu toţii la cuvânt”. Făcură însă o asemenea larmă cu vociferările lor încât colonelul enervat de-a binelea le-o tăie scurt:

— *Silencio*! Credeţi că nu ştim câte parale faceţi?

Apoi întorcându-se înspre Bill i se adresă în spaniolă:

— Poate că ne pot fi măcar acum de folos şi nătărăii ăştia.

Aşa se face că „nătărăii” cu pricina, au fost puşi la remorca Stormovikulu, care a fost scos afară pe pajişte şi adus în postura de decolare. De data asta căpitanul Cordobez se urcă alături de pilot, pentru a ajunge pe calea aerului la un aeroport secret din Madrid, pe când Bill şi Sam au luat loc în Jeepul colonelului Valdez care urma să-i aducă şi pe dânşii ceva mai târziu în capitală. Cât despre cei trei ţărani spanioli aceştia nu-şi putuseră reveni cu niciun chip din nedumerire. Cum se făcea că trei oficiali ai armatei lui Franco, parlamentează cu un ofiţer sovietic, şi un sergent negru al armatei republicane? Poate că abia acum îşi imaginau aceştia, că aveau de-a face cu doi dezertori, dar indiferent ce-ar fi gândit, Valdez fu foarte ferm, înainte de-a le fi dat drumul.

— Voi veţi uita tot ce s-a petrecut în noaptea asta pe aici. Dacă aţi mai povestit cuiva poate familiilor voastre, veţi spune că v-aţi înşelat. Dacă nu o veţi face, veţi fi acuzaţi de înaltă trădare şi vă aşteaptă plutonul de execuţie.

Pe voi, împreună cu toţi cei care au trăncănit despre probleme pe care nu le cunosc, înfricoşaţi de-a binelea aceştia au promis totul.

Cu siguranţă că înainte de-a veni încoace Valdez îl înştiinţase pe generalul Olivera care se pusese în legătură cu comandantul apărării antiaeriene a oraşului pentru a nu se crea confuzii. Cel puţin aşa credea Bill, dar asta nu mai era problema lui. Practic, aproape odată cu zorile, cei doi prieteni, au sosit în oraş. Colonelul se ţinuse de promisiune şi le adusese împreună cu restul de bani şi cele două paşapoarte pentru el şi Sam. Acesta îşi vârî bîştarii în chimiru-i lat şi-l lăsă pe Bill să primească paşapoartele.

— Sunt mai în siguranţă la „mandea”, nu te supăra Bill, încheie negrul zâmbind cu toată gura. Fiindcă Bill era nerăbdător să ajungă cât mai repede la hotel unde

bănuia că fetele îi vor aştepta neliniştite, îl rugă pe colonelul Valdez, să-i lase în drum pe ei doi la hotelul la care şoferul care conducea acum ditamai, Jeepul, mai fusese.

— Nu înainte de-a vă schimba uniformele senor Gazon. Altfel colegii mei vă vor aresta în următoarele minute asta dacă nu şi mai rău.

Asta aşa era, de acest aspect Bill uitase complet. Din fericire nu şi Valdez, care ca un om practic şi precaut cum era le adusese de fapt hainele lor civile. După ce s-au schimbat, şi au predat şi armele şi-au reluat drumul înspre hotel. Când Bill şi Sam fură în holul stabilimentului după ce-şi luaseră un călduros rămas bun de la oficialii spanioli, recepţionerul care se vede treaba că moţăise la pupitrul de recepţie, sări deodată în picioare.

— Senor Gazon şi Senor Dentry v-au căutat doi domni care vă sunt prieteni. Au sosit cu avionul tocmai din Hong Kong. Au urcat în camerele unde sunt cele două doamne pentru a vă aştepta acolo. La auzul unor asemenea cuvinte inima lui Bill aproape că încetă să mai bată.

— Când s-a întâmplat asta?

— Aseară, în jurul orei opt! Ca o tornadă se repezi Bill urmat de prietenul său negru Sam pe scări în sus pentru a ajunge mai repede la etajul unde erau cazate fetele.

— Mai încet Bill pentru că ne sperii „musafirii”, îl avertiză Sam pe amicul său care de furie îşi pierduse controlul. Când în cele din urmă au fost sus şi cu inima bătând să-i spargă coşul pieptului, Bill apăsă pe clanţă, cele mai negre presimţiri ale acestuia părură să se îndeplinească. Uşa nu era zăvorâtă, şi se deschise imediat. Camera era complet goală, de parcă nimeni niciodată n-ar fi rezidat acolo.

Goală desigur, cu excepţia mobilierului.

Deznădăjduit Bill îşi ridică amândoi pumnii spre cer. După tot ceea ce pătimise iată că soarta îi juca ultimul renghi în viaţă. Avea banii şi avea paşapoartele, dar nu

mai avea pentru ce să le folosească. Acelea care erau pe numele fetelor intraseră desigur în posesia japonezilor împreună cu banii, care nu vor ezita să-i folosească pentru a dispărea cât mai repede din ţară. Goana pe viaţă şi pe moarte în urmărirea blestemaţilor de niponi, reîncepea!

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !